10/09/12 - Cosmogonia

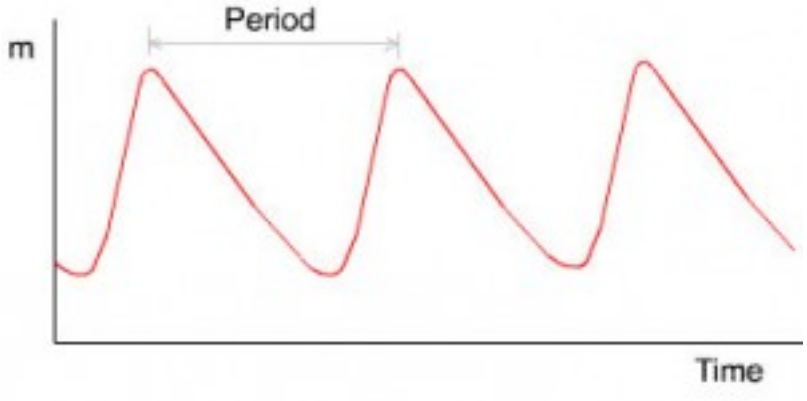

Si ens cal més esperança
o menys resignació, ja no ho sabem,
però si ens hem d'encomanar, cofois,
a una nova i flamant unitat de mesura,
més que una cefeida m'estimaria ara
el rebregat estel d'un poema
que desxifra, amb un llambreig
o bé amb un eco, la distància exacta
entre una formiga i l'univers,
o aquell altre que crèiem esvanit,
incorpori, un matí d'octubre,
entre gotes de rou, indiscernible
?com Shelley va reblar? de les llàgrimes
fulgents i òrfenes d'un infant.
És immesurable la magnitud
d'una fugacitat que no passa per hores
i s'allargassa, a l'ombra d'un pi,
en l'escatada pell d'un home:
la cadavèrica estatura d'un com tu
?i si ara escric *tu* no vull dir *jo*?
oscil·la entre *el desig pueril de ser infant i* bo
i el desdesig senil de ser gran i pervers;

Salms

del bres al clot hi ha el pèndol, un vol
de pixaví, brams de mar tan inevitables
com l'absència de vent, mots encarnats
en un dolor impronunciable, intraduïble
a la vida si els mots no són traïts.
En cerqueu constants? Un parpelleig?
Ni diapasó ni mètrica, només batec
i onada somouen aquest magma
i acorden inaudible la precisió
de les distàncies que marca implacable
l'esplendor magnètica dels cossos.
La mesura de totes les coses... Quina?

A Vicent Alonso

Audio clip: Adobe Flash Player (version 9 or above) is required to play this audio clip. Download the latest version here. You also need to have JavaScript enabled in your browser.

«Starman», de David Bowie

Salms